

CHƯƠNG BỐN MƯƠI BẢY

SÂU HẸM CAY ĐỘC

Không khí trong lòng hang càng lúc càng nóng, bức bối Châu Lệ Nhi càng lúc càng đổ mồ hôi, tưởng chừng nàng sắp tan thành nước.

Nhưng, Tang Nhị Lang không đượm một giọt mồ hôi nào nơi trán.

Hắn chốc chốc lại vung quạt, rồi bước nhanh qua các đồng lửa. Bỗng hắn dừng lại trước một chiếc hộp, quạt vào đó mấy lượt.

Từ trong hộp, phát ra âm thanh quái dị, như Châu Lệ Nhi đã nghe trước đó.

Lần này, âm thanh đó lớn hơn, chừng như loài động vật đang tranh nhau tìm một lối thoát ra ngoài.

Chiếc hộp dài không quá một thước, sâu không quá bảy tấc. Loài sinh vật trong hộp lại nhiều, hẳn phải nhỏ. Nhưng lực lượng của chúng đáng khiếp, chúng chuyển mình làm rung chuyển cả chiếc hộp.

Tang Nhị Lang bật cười khanh khách :

- Các người đừng vội! Trước sau gì cũng có thịt tươi cho các người ăn! Rồi các người sẽ no nê! Ngoan đi!

Ngân Hoa Nương xanh mặt.

Châu Lệ Nhi lấy làm lạ, hỏi :

- Loài tằm ở trong đó?

Ngân Hoa Nương gật đầu :

- Đúng vậy!

Châu Lệ Nhi trở mặt :

- Tằm ăn thịt người?

Ngân Hoa Nương run quá, răng đánh vào nhau càn cạch, không nói gì được.

Châu Lệ Nhi lẩm nhẩm :

- Tằm sợ lạnh chăng? Nên người mới đốt lửa thật nhiều!

Tang Nhị Lang trừng mắt nhìn nàng, cười mỉa :

- Người còn tâm tình hỏi chuyện nữa sao? Yên trí đợi lúc tằm bò lên người, rồi người sẽ hiểu cái cảm giác như thế nào?

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Lời nói của người không dọa khiếp được ta đâu!

Nàng day qua Du Bội Ngọc hỏi :

- Có đúng vậy không, tứ thúc?

Du Bội Ngọc đã biến sắc mặt tái nhợt, đôi mắt nhìn lên hơn là nhìn thẳng, hay chồm chớp. Nhìn như vậy, chàng có thấy ai đâu!

Châu Lệ Nhi than thầm :

- Không ngờ tứ thúc ta lại coi trọng việc sống chết như vậy! Có lẽ vì ta chưa biết lạc thú trên giang hồ, nên ta chưa biết được cái sống quý hơn cái chết!

Bỗng, Du Bội Ngọc ngoảnh mặt qua một bên, cao giọng hỏi :

- Bà Hồ ơi! Cái chất độc có trong móng tay bà, có đúng là giết người sau ba hôm không?

Châu Lệ Nhi nghe đôi mắt cay liên, rồi lệ từ từ dâng lên, trào ra khóc.

Thì ra, Du Bội Ngọc nào có sợ chết? Nếu đã sợ chết, trong trường hợp này, khi nào chàng nhớ đến tình trạng của nàng! Chàng không xem những cảnh chung quang đây có nghĩa gì, chàng chỉ lo sợ cho nàng từng giây, từng phút!

Dù rằng chốc lát nữa đây, nàng cũng phải chết với cực hình của Thiên Tầm Giáo, nhưng vì sợ cái chết kia của nàng mà có ra cái chết này.

Và chàng cứ nghĩ đến cái chết kia, bất chấp cái chết này.

Nàng tự trách mình đã đánh giá Du Bội Ngọc rất thấp!

Lâu lắm, bỗng Châu Lệ Nhi nghe tiếng cốc, cốc vang lên, từ ngoài hang tiến vào.

Tang Nhị Lang xếp nhanh chiếc quạt, từ trên tể đài bay xuống, đứng trên một nhũ đá, cao giọng hỏi :

- Người nào ở bên ngoài hang đó?

Không có tiếng đáp.

Nhưng tiếng cốc cốc vang lên lớn hơn trước.

Tang Nhị Lang cấp tốc khoát một vòng tay, sáu tên kia lập tức ẩn mình sau nhũ đá như hẩn.

Châu Lệ Nhi nhìn qua thân pháp của Tang Nhị Lang và sáu tên đó, thấy có sự cách biệt khá xa.

Nàng tỉnh ngộ, biết rõ là tại sao chúng lại quá sợ Tang Nhị Lang.

Đứng trên mô đá, Tang Nhị Lang bất động, chỉ có đôi mắt là luôn chớp chớp.

Bàn tay hữu cầm chiếc quạt, bàn tay tả vẫn còn giữ chiếc hộp đựng tằm, chân một đứng, một co lên. Với tư thế đó, hẩn lại đứng vững một lúc lâu, kể ra hẩn cũng dày công tập luyện.

Hồ Lão Lão thở dài :

- Thảo nào mà hấn chẳng ngông cuồng! Chưa chắc gì Thiên Tầm Giáo chủ có võ công hơn hấn!

Vừa lúc đó, một con lừa xuất hiện, lừa có trạng thái quái dị vô cùng. Chẳng rõ tại sao, một nửa thân mình của nó đều trụi lông, như có người gọt sạch một phía.

Ngồi trên lưng lừa là một lão nhân, mặt nhăn vằn vện, đôi mắt mở to, hơi thở dồn dập, nặng nề.

Châu Lệ Nhi lẩm nhẩm :

- Lão ấy dám ngang nhiên vào đây, hấn phải là một cao thủ! Bà có nhận ra lão ấy không?

Nàng vừa hỏi, vừa nhìn sang Hồ Lão Lão.

Hồ Lão Lão lắc đầu :

- Già biết hầu hết các cao thủ trong giới giang hồ, nhưng chưa từng biết lão này!

Con lừa cứ nện vó cóc cóc tiến tới mãi, như mất đã mù.

Lão nhân cũng hí hí bờ đôi mắt, bởi không mở to mắt, thành ra lão cũng chẳng trông thấy gì.

Lão đi đâu? Cố ý vào đây hay vô tình lạc lõng?

Dù vô tình, dù cố ý, đang lúc đêm khuya, vào sâu vùng rừng núi, để làm gì?

Tang Nhị Lang vẫn đứng bất động trên nhũ đá, trong tư thế một chân. Ánh mắt của hấn bốc ngời sát khí.

Hấn đang chuẩn bị cách sát hại lão nhân và cả con lừa.

Du Bội Ngọc vụt hét to :

- Nơi đây đâu phải là một địa phương an ninh, lão tiên sanh hãy trở ra ngoài đi!

Lão nhân ngẩng đầu lên.

Tang Nhị Lang bật cười rợn :

- Đã đến đây rồi, còn trở ra làm sao được?

Lão nhân đưa tay dụi mắt, hỏi :

- Lão phu chỉ sợ lạc đường thôi! Không lẽ lão phu đã phạm điều cấm kỵ của cát hạ?

Tang Nhị Lang cao giọng :

- Đã phạm vào sự cấm kỵ của ta, người đừng mong trốn thoát! Nạp mạng gấp đi!

Hấn vung nhanh tay tả.

Một tiếng soạt vang lên, từ nơi chiếc hộp, bảy vệt sáng bạc bay ra, lao vút đến lão nhân.

Thiên Tầm! Thiên Tầm bay được, mà lại bay nhanh! Một sự kiện phi thường.

Châu Lệ Nhi cầm chắc lão nhân sẽ khổ với bảy con tầm độc đó.

Không! Lão không hề tỏ lộ sợ hãi, thông thả đưa ống tay áo lên, hứng trọn bảy con tầm, rơi vào đó, nằm im lìm.

Châu Lệ Nhi suýt vỗ tay reo lên.

Chống lại với Tang Nhị Lang, hẳn không phải là người thân thiện với Thiên Tầm Giáo.

Đã không thân thiện với Thiên Tầm Giáo, mà lại vào đây, rất có thể lão nhân là cứu tinh của bọn chúng.

Tang Nhị Lang biến sắc :

- Người là ai?

Cùng một lúc cao giọng hỏi, hắn nhún chân nhảy vọt lên, rồi vọt qua đầu lão nhân, hắn vung chiếc quạt nhanh chóng thế nào, trông như có hơn mười chiếc chơm chớp, quạt chưa giáng xuống đầu lão nhân, một nắm sáng bạc từ tay tả phát đi, tự nhiên lao xuống đỉnh đầu lão nhân.

Tang Nhị Lang quả là con người quá tàn nhẫn, thấy kẻ lạ, không hỏi lai lịch, mục đích, cứ hạ thủ đoạn tàn độc, dù có giết lầm cũng chẳng hề hối tiếc.

Du Bội Ngọc thầm sợ cho lão nhân, bởi chàng nhận ra lão không có nhiều hy vọng thoát khỏi thế công của Tang Nhị Lang.

Ngờ đâu, Tang Nhị Lang lại đột nhiên nhào trở lại rơi xuống đất, nằm ngửa mặt lên không.

Nắm sáng bạc biến mất, chiếc quạt nằm gọn trong tay lão nhân!

Lão nhân sè cánh quạt, kêu rẹt một tiếng, phẩy qua phẩy lại một lượt, đoạn nhìn Hồ Lão Lão, cười lạnh :

- Giờ thì bà đã biết, Tang Nhị Lang có vũ công khá thật đấy, song đem hắn so sánh với Thiên Tầm Giáo chủ, thì đúng là bà sai lầm!

Châu Lệ Nhi rung mình.

Thì ra, lão nhân là Thiên Tầm Giáo chủ giả dạng. Bởi lão cải dạng lên Tang Nhị Lang không nhận ra.

Là Thiên Tầm Giáo chủ, lão thừa hiểu những chiêu thức của Tang Nhị Lang, đồ đệ của lão. Vũ công của Tang Nhị Lang do lão truyền thụ, tự nhiên lão hóa giải dễ dàng.

Và lão là Giáo Chủ, thì Thiên Tầm làm sao hại được lão?

Nàng dở khóc, dở cười!

Vậy mà nàng hy vọng lão là cứu tinh của cả bọn!

Tang Nhị Lang đã đứng lên rồi. Hắn nghe Thiên Tầm Giáo chủ thốt với Hồ Lão Lão, cấp tốc nhào xuống đất, lay như tể sao, run run giọng :

- Đệ tử không biết giáo chủ giá lâm, thành phạm tội! Đáng chết! Đáng chết!

Thiên Tầm Giáo chủ lạnh lùng :

- Ta nghe nói gần đây, người tự tung tự tác, thừa lúc ta vắng mặt buông lung hung tánh. Người chẳng xem ai ra gì? Mãi đến đêm nay, ta mục kích tận mắt!

Tang Nhị Lang mọp mình sát đất :

- Giáo chủ hóa thân trăm ngàn cách, đệ tử mất thịt tai phàm, làm sao, thấu hiểu nổi? Cho nên đắc tội tới! Đệ tử bỗng nhiên thấy có người xâm nhập vào đây, lòng sanh khẩn cấp, bắt buộc phải xuất thủ!

Thiên Tầm Giáo chủ nổi giận :

- Dù cho có người lạ vào đây đi nữa, ít nhất người cũng phải hỏi cho biết rõ lai lịch, thân phận của người, người chưa hỏi gì, lại phóng Thiên Tầm ra định hại người! Ta nghĩ, người đã biết qua một lần, Thiên Tầm hại người như thế nào chứ? Người muốn cho người ta cũng bị như người nữa chăng? Có như vậy người mới vui phải không?

Tang Nhị Lang vấp đầu côm cổp trên đất :

- Đệ tử đâu dám có ý đó! Đệ tử đáng tội chết!

Thiên Tầm Giáo chủ cao giọng :

- Trên giang hồ, còn ai không biết vũ công của bốn giáo cay độc. Nhưng thiên hạ cũng biết luôn là người trong bốn giáo rất phân minh ân oán. Nếu ai phạm vào bốn giáo thì bất cứ hậu quả như thế nào, bốn giáo quyết diệt trừ kẻ đó cho bằng được. Trái lại, bốn giáo chẳng bao giờ dung túng cho đệ tử gây sự vô cớ với người ngoài!

Tang Nhị Lang lại vấp đầu lay mãi :

- Đệ tử biết rồi! Mong giáo chủ tha cho!

Thiên Tầm Giáo chủ lại dịu thần sắc, trầm giọng tiếp :

- Ta nghĩ, ngày trước, người đã thọ cực hình rồi, chẳng nỡ nghiêm khắc với người nữa, nếu không thì người mất mạng ngay từ lúc đó. Ngờ đâu, người chẳng chịu ăn năn hối hận, trái lại còn phóng túng buông lung, thật ta khó dung tha cho người! Tội của người, dù có mất mười mạng của người vẫn chưa tương xứng! Tuy nhiên, ta cũng niệm tình mà bỏ qua cho người một lần nữa! Từ nay phải biết tự trọng!

Du Bội Ngọc thán phục Thiên Tầm Giáo chủ có thái độ vừa nghiêm, vừa hòa, không hổ là người lãnh đạo một môn phái.

Chàng nhớ lại ngày nào gặp lão bên ngoài Tỏa Hồn Cung, lúc đó tà khí bốc rực quanh mình, giờ đây, lão tỏ ra là một con người có đầy đủ chánh khí.

Lão là con người muôn mặt, cho nên chính đệ tử của lão cũng chẳng nhận ra lão.

Tang Nhị Lang lạy ba lạy, tạ ân tha tội, bất thành linh, hấn cỡi phăng y phục ra, bày ra chiếc thân trần trùng trục.

Khấp mình hấn, chẳng có một mảnh da nào còn lành lặn. Nơi hông, có một vết dao rất to, vắt ngang, trên vết dao đó có một đường dây da, có bảy thanh đao bạc gắn trên đường dây đó.

Hấn cỡi luôn đường dây, bày xuống trước mặt, đoạn hấn cúi đầu ba lượt.

Mỗi chút là vấp đầu, chừng như hấn là một con bọ mỗ đầu như búa chẻ củi.

Du Bội Ngọc trở mặt, chẳng hiểu hấn định làm gì?

Thiên Tầm Giáo chủ cũng kinh ngạc, hỏi :

- Người làm gì thế?

Tang Nhị Lang gục mặt xuống đất :

- Đệ tử nghe sư phụ giáo huấn, tự biết mình có tội rất lớn, không còn mặt mũi nào chen đứng giữa dòng đời nữa. Nên đệ tử tình nguyện thọ cực hình Ngàn Đao Giải Thể để chuộc lỗi lầm!

Mọi người càng kinh ngạc.

Thiên Tầm Giáo chủ cau mày :

- Người cũng biết là thọ cực hình Ngàn Đao Giải Thể, hấn không sống được chứ?

Tang Nhị Lang gật đầu :

- Đệ tử biết!

Thiên Tầm Giáo chủ trầm giọng :

- Ta đã tuyên bố tha tội cho người rồi, sao người lại còn tình nguyện lãnh chịu cực hình đó?

Tang Nhị Lang lộ vẻ thảm đạm :

- Đệ tử tình nguyện chịu hình phạt là vì đệ tử đã thọ ân sư phụ giáo huấn từ lâu, không có dịp đáp đền, ngày nay nguyện lấy mạng sống này để cảnh cáo các đồng môn sự đệ giữ gìn hành vi, cho môn quy được uy nghiêm, cho giáo phái thêm uy tín!

Thiên Tầm Giáo chủ hòa dịu hơn trước :

- Ta không ngờ người biết hồi đầu hướng thiện như vậy! Thế mới không uổng công ta giáo dục người trong nhiều năm tháng! Thôi đứng lên đi! Đừng thắc mắc chi nữa, việc hôm nay, cần như chẳng có gì xảy ra!

Châu Lệ Nhi cười thầm, nghĩ :

- Khổ nhục kế! Hấn tưởng làm vậy là khỏi tội!...

Ngờ đâu, Tang Nhị Lang thở dài, thốt :

- Tuy giáo chủ tha tội đệ tử, đệ tử không thể tự tha tội cho mình. Chỉ mong sau khi đệ tử chết rồi, giáo chủ thương tình cho mai táng thi hài kín đáo, được vậy, hồn đệ tử mới an nơi chín suối!

Thiên Tầm Giáo chủ khoát tay :

- Người khỏi phải nói nhiều. Những gì người đã làm, ta đều biết cả! Ta đã tha tội, cứ yên trí đi!

Tang Nhị Lang thở dài :

- Tuy giáo chủ có con mắt thần, song đệ tử vẫn làm điều khuất lấp. Bây giờ, đệ tử mới biết giáo chủ có lượng bao dung đối với đệ tử, nếu không nói ra cho giáo chủ biết cái điều khuất lấp đó, thì đệ tử làm sao mà an tâm nhắm mắt!

Thiên Tầm Giáo chủ kinh ngạc tuột độ.

Châu Lệ Nhi hết sức kỳ quái, nghĩ thầm :

- Giả như hắc dùng khổ nhục kế thì như vậy cũng đủ lắm rồi! Hắc còn muốn làm gì nữa? Thế hắc chán sống rồi à? Người ta dung tha cho, tại sao hắc lại tự hại tội mình, trong khi không ai biết tội đó? Thật đúng là một con người khó hiểu!

Một lúc lâu, Thiên Tầm Giáo chủ thốt :

- Người muốn nói, thì cứ nói!

Tang Nhị Lang trầm giọng :

- Giáo chủ xem đệ tử như con cháu, còn Kim Hoa, Ngân Hoa, Thiết Hoa cũng xem đệ tử như anh em ruột. Đáng lý ra đệ tử phải biết ơn, cố đền đáp ân trọng đó mới phải! Song đệ tử lại sanh lòng căm thù, lấy cái lòng căm thù đáp lại ân trọng!

Hắn liếc nhìn Ngân Hoa Nương một thoáng, đoạn tiếp :

- Năm năm trước đây, trong một đêm trăng chiếu sáng như ban ngày, Nhị cô nương khỏa thân tắm trong suối mát. Lúc đó, cô nương còn nhỏ tuổi lắm, song chính những nét dậy thì chớm nở mới kích động ý dục nhiều hơn hết. Đệ tử nhìn, đệ tử say sưa, ngây ngất... toan...toan...

Hắn thuật tự nhiên, hắn còn ra dấu tay như vờ Ngân Hoa Nương, như cấu xé nàng, như nuốt chửng nàng.

Châu Lệ Nhi vừa khinh miệt, vừa buồn cười, thầm nghĩ :

- Người đã tỏ ra sám hối, sao còn đam mê như thế?

Nhưng, Thiên Tầm Giáo chủ không khó chịu về thái độ của hắn, trái lại lão còn tỏ vẻ tán thưởng.

Lão từ từ thốt :

- Thì việc đó, người đã thọ cực hình Thiên Tầm Phệ Thể rồi, ta tưởng người không nên nhắc lại làm gì?

Tang Nhị Lang tiếp :

- Nhưng sau đó, mỗi lần nhớ đến việc cũ, lập tức ý dục lên, điều đó chứng tỏ đệ tử không phải là con người, đệ tử vẫn nuôi dưỡng cái tâm cầm thú!

Chừng như hấn tức uất, hấn hồi hận tuột độ, hấn rút một thanh đao, tự đâm vào đùi, máu chảy ròng ròng.

Thiên Tầm Giáo chủ cau mày :

- Ngoài việc đó ra, còn chi nữa chẳng?

Tang Nhị Lang tiếp :

- Đối với giáo chủ, đệ tử bất trung, đối với đồng môn, đệ tử bất nghĩa! Bởi nhấm vào ngôi vị chưởng môn sau này, đệ tử không ngần ngại tìm mọi cách hãm hại hai vị đại sư huynh trước mặt giáo chủ, đệ tử cứ nói xấu đại sư huynh!

Thiên Tầm Giáo chủ điềm nhiên :

- Tang Đại Lang có ý phản, ta biết điều đó nên áp dụng môn quy trừ diệt hấn, người có làm chi đâu mà sợ trách cứ?

Tang Nhị Lang lại tiếp :

- Vô luận làm sao, đệ tử vẫn là con người ác độc, đại sư huynh chết rồi, đệ tử lên chức trưởng hàng, đối với các sư đệ lại hoành hành ngang ngược, hiếp đáp họ, chẳng bao giờ biết thương họ là người đồng môn...

Thiên Tầm Giáo chủ trầm giọng :

- Kẻ lớn có bốn phận lặc đầu giáo huấn kẻ nhỏ, người thay mặt sư phụ dạy dỗ chúng, là việc phải, có chi đâu?

Trước đó, lão mắng Tang Nhị Lang, Tang Nhị Lang tự biện hộ, bây giờ Tang Nhị Lang tự mắng, lão lại biện hộ cho hấn!

Tang Nhị Lang tiếp :

- Sư huynh giáo huấn sư đệ là thuận với lẽ bằng, song đệ tử hành động quá phản chính sự kiện đó mới đáng nói. Giáo chủ cứ hỏi nhị sư đệ xem, tự nhiên sẽ hiểu rõ đệ tử tàn ác như thế nào!

Thiên Tầm Giáo chủ quay qua người cao ốm như bộ xương đó hỏi :

- Sư huynh người hành sự có quá phận chẳng?

Người cao ốm, cúi đầu ấp úng :

- Không... không... đệ tử...

Tang Nhị Lang gần từng tiếng :

- Cho đến bây giờ, hấn cũng chưa dám nói gì, đủ biết hấn sợ đệ tử như thế nào?

Rồi Tang Nhị Lang thở dài, tiếp :

- Nhị sư đệ, trước kia sư huynh đối với sư đệ hết sức tàn nhẫn, hiện giờ, ngu huynh biết hối rồi, sư đệ có nặng lời mắng chửi làm sao, ngu huynh cũng chịu nổi cả. Càng nghe sư đệ mắng chửi, ngu huynh càng khoan khoái nhẹ nhàng!

Người cao ốm trầm ngâm một lúc lâu, vụt cao giọng thốt :

- Phải! Ngày thường, đại sư huynh đối xử với tôi vô cùng tàn nhẫn, không xem tôi là một con người nữa. Cứ mỗi lần tôi tiếp xúc với đại sư huynh là mỗi lần tôi bị đánh, bị mắng... Có một hôm, tôi lỡ chạm vào một con chó của sư huynh, sư huynh bắt tôi phải lay chó mà xin nó tha tội, sư huynh còn bắt tôi phải ăn luôn phần của nó... Có một lần...

Thiên Tầm Giáo chủ khoát tay, kêu to :

- Thôi! Đừng nói nữa! Ta nghe đủ rồi!

Tang Nhị Lang thở dài :

- Nhị sư đệ nói không sai một điểm nhỏ. Đệ tử nhớ lại những việc đã làm, thật vô cùng hổ thẹn...

Hắn lại rút một thanh đao, đâm vào đùi.

Trên đùi hắn, đã có hai thanh đao cắm chặt, máu nhỏ ròng ròng.

Thiên Tầm Giáo chủ giật mình!

Lão suy nghĩ một lúc rồi từ từ thốt :

- Vô luận là người đã làm gì, hôm nay người ăn năn, tự thú tội rồi, như vậy người chưa táng tận lương tâm lắm. Việc cũ bỏ qua, từ nay, người không tái phạm nữa là được!

Bỗng, Tang Nhị Lang rơi lệ :

- Giáo chủ càng đối xử tốt, đệ tử càng bứt rứt, xốn xang. Kiếp này không phương báo đáp thâm ơn, xin hẹn lại kiếp sau làm thân trâu ngựa, trả nghĩa sư phụ!

Hắn nức nở, hắn không nói được nữa. Rồi hắn rút đao, hoành tay đâm vào ngực.

Nhưng, Thiên Tầm Giáo chủ đã nhanh hơn hắn, lão bước tới, chụp tay hắn, giữ lại, cao giọng thốt :

- Ta không cho người chết! Người không được chết. Nếu người chết là người cãi lệnh sư tôn đó!

Lão đoạt thanh đao trong tay hắn.

Tang Nhị Lang nhất định chết, dùng lực giành thanh đao lại.

Ngờ đâu, từ trong cán đao bay ra một vệt sáng bạc. Vệt sáng đó, lao thẳng vào mặt Thiên Tầm Giáo chủ.

Thiên Tầm Giáo chủ làm gì tưởng tượng có một biến cố như vậy, tuy có vũ công cao, song vô phương né tránh kịp.

Lão hét lên một tiếng, hoành tay đánh ra một chưởng.

Tang Nhị Lang đã chuẩn bị sẵn rồi, khi nào lại để chưởng lực chạm trúng người hấn? Hấn lộn người ra xa ngoài ba trượng, bật cười vang :

- Tang Mộc Không! Tang Mộc Không! Bây giờ người đã thấy ta lợi hại chưa?

Ngân Hoa Nương rú lên một tiếng.

Hồ Lão Lão cũng biến sắc.

Một biến cố phi thường. Dù nằm mộng cũng chẳng ai tưởng tượng nổi.

Thiên Tầm Giáo chủ đưa tay ôm mặt, rung rung giọng :

- Súc sanh tàn độc quá!

Lão muốn nhào theo Tang Nhị Lang, lão muốn chà nát hấn như cám.

Hấn bật cười ghê rợn :

- Cán đao của ta chứa gì, chắc người đã hiểu. Hiện tại, người nên biết thân, cứ lặng lẽ ngồi xuống đi. Người cử động là chất độc phát nhanh đấy!

Tang Mộc Không quả nhiên không dám cử động mạnh. Lão chấp chờn, suýt ngã mấy lần.

Lão cố gượng một lúc, sau cùng rồi cũng ngã xuống.

Tang Nhị Lang cười mãi, càng lúc càng cười lớn, hấn đắc ý vô tưởng.

Bọn đệ tử áo đen xám mặt, chúng đã đứng lặng từ lâu, giờ thì chúng đã trở thành những tượng đá mất rồi.

Chúng sợ quá đến nín thở.

Tang Nhị Lang vẫn cười mãi. Hấn gọi to :

- Tang Mộc Không! Người cho rằng, vừa rồi ta không nhận ra người à? Cho người biết! Ta hiểu ngay khi người xuất hiện! Song ta cố ý làm ra vẻ lạ lùng, để có cái cơ xuất thủ, dù không giết được người, ta cũng có cách chối tội như thường! Người làm sao trách cứ ta được, khi ta lầm lạc?

Thiên Tầm Giáo chủ cứ ôm mặt, rung người, chừng như đau đớn vô cùng.

Lão cố chống lại cơn đau, không nói một tiếng nào.

Châu Lệ Nhi buột miệng hỏi :

- Bây giờ ta mới biết người quả là một tay có thủ đoạn. Song tại sao người làm thế?

Tang Nhị Lang điềm nhiên giải thích :

- Sau khi ta xuất thủ, thấy lão phản ứng, biết ngay là lão còn dấu nghề, không hết tâm truyền dạy đệ tử. Lão còn giữ lại mấy chiêu phòng thân. Ta thức ngộ ra, mình

chưa phải là đối thủ của lão nên không thể dùng võ công để hạ lão, tự nhiên ta phải dùng kế!

Một người đã làm được điều đặc ý, tất phải tìm cách khoa trương cái mưu mô kỳ diệu của mình. Nếu không thì có khác nào mặc áo gấm đi đêm?

Tang Nhị Lang không tránh khỏi công lộ đó.

Dù Châu Lệ Nhi không hỏi, hấn cũng tìm cách nói ra.

Hấn cười lớn, tiếp nối :

- Ta sống bên cạnh lão hơn mười năm dài, có tài gì của lão mà ta chẳng rõ? Ta biết lão thích sinh tài. Ta biết lão hiểu rất nhiều việc, không ai làm sao qua mặt lão nổi. Ai làm lỗi cứ thú thật với lão, là lão khoái, cho rằng sợ lão, van xin lão, ai dấu diếm lão việc gì là lão hận, cho rằng khinh lão. Cho nên, người trong giáo, chẳng ai dám đối lão!

Hấn càng thốt, càng tỏ lộ đặc ý. Hấn lại cười vang.

Hấn tiếp :

- Biết rõ lão như bàn tay, ta hạ thủ đoạn là phải thành công ngay!

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Nhưng người làm như vậy có mục đích gì? Không lẽ người báo thù về cái chuyện cực hình Thiên Tầm Phệ Thể?

Tang Nhị Lang bật cười ha hả :

- Không là việc đó, thì có nguyên nhân nào khác?

Châu Lệ Nhi lắc đầu :

- Ta không tin là chỉ đơn giản như vậy!

Tang Nhị Lang trầm ngâm một lúc :

- Đúng! Còn một nguyên nhân khác!

Châu Lệ Nhi chú ý :

- Ạ! Nguyên nhân như thế nào?

Tang Nhị Lang cười nhẹ :

- Tiểu liễu đầu hỏi nhiều quá!

Châu Lệ Nhi cũng cười :

- Dù người có leo lên chiếc ghế giáo chủ mà ngồi, ta chỉ sợ không ai phục đâu!

Tang Nhị Lang vụt nhìn sang đám sư đệ một thoáng, lạnh lùng hỏi :

- Các người có phục không?

Sáu người cùng cúi đầu rất thấp :

- Tiểu đệ nào chẳng dám phục!

Tang Nhị Lang cười lớn :

- Vậy là hay! Phục ta, các người lợi, không phục ta, các người cũng chẳng làm gì được ta! Trở về trước, người trong giang hồ đều sợ bốn giáo, song không khỏi ngẫm cho là bốn giáo thuộc tà môn, nhưng từ nay, Thiên Tầm Giáo phải được ngang hàng với Vũ Đương, Thiếu Lâm hai phái, đường đường chánh chánh trở thành một đại tông giáo trong võ lâm. Nhất định chẳng còn ai dám khi dễ chúng ta!

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Ta chỉ sợ người nuôi mộng!

Tang Nhị Lang hừ một tiếng :

- Người không tin? Người sẽ thấy một việc, trong nửa khắc thôi! Rồi người phải tin ta!

Châu Lệ Nhi không nói gì, thâm lấy làm lạ, tự hỏi :

- Hắn sẽ cho ta thấy một việc gì? Không lẽ chỉ trong nửa khắc thời gian, Thiên Tầm Giáo lại trở thành một giáo phái chánh tông, một danh môn?

Người cao ồm tán một câu :

- Đại sư huynh là bậc thần minh anh võ, từ lâu tiểu đệ có ý tôn sư huynh làm giáo chủ!

Tang Nhị Lang ạ lên một tiếng :

- Thật vậy à?

Người cao ồm quả quyết :

- Đúng vậy! Tiểu đệ dám nói dối trước mặt sư huynh sao?

Tang Nhị Lang lạnh lùng :

- Ta hung bạo, ta cay độc, ta không xem các người là con người, vậy tại sao người có ý tôn ta làm giáo chủ? Không lẽ người cũng có một hận ý gì?

Người ồm biến sắc mặt.

Tang Nhị Lang bật cười lớn :

- Phải! Ta thấy người có hận ý rất rõ ràng! Phải có một cuộc chinh lý khi ta lên cầm quyền! Phải có!

Người cao ồm vụt chạy ra cửa hang.

Song, Tang Nhị Lang đã biết trước, vội nhào người tới chặn ngang lối ra, cười lạnh :

- Người định chạy trốn?

Người cao ồm rung rung giọng :

- Tiểu đệ ăn nói ngông cuồng, xin đại sư huynh tha cho!...

Miệng hắn nói, tay hắn điểm ra, hơn mười lượt.

Giữa nhau cách độ một thước, người này xuất thủ là chạm đến người kia ngay.

Hắn điểm ra, mỗi lần điểm có một vết sáng bạc bay tới!
Hắn xuất thủ, tin chắc Tang Nhị Lang không né tránh kịp.
Ngờ đâu, hắn ở trước mặt Tang Nhị Lang, cũng như Tang Nhị Lang trước mặt Thiên Tầm Giáo chủ.

Hắn giở ngón sát thủ, Tang Nhị Lang vẫn có ngón phòng thân.
Tang Nhị Lang sè chiếc quạt, phẩy phẩy mấy lượt.
Hơn mười vết sáng đó, bay trở về ập vào mình người cao ốm.
Hắn rú lên một tiếng thảm, đoạn ngã ngửa người lăn lộn trên mặt đất, rung rung giọng van cầu :

- Đại sư huynh cho luôn tiểu đệ một đao đi! Cho tiểu đệ được chết sung sướng!
Ám khí hiển nhiên có độc, độc thấm vào mình, người cảm thấy khó chịu vô cùng, dù có thể sống cũng muốn chết gấp.

Tang Nhị Lang không buồn lưu ý đến hắn, cao giọng cảnh cáo :
- Từ nay, nếu có kẻ nào vô lễ với ta, cứ nhớ lại trường hợp của hắn mà giữ mình!

Mọi người đều nín lặng.
Lòng động im lìm, ngoài mấy tiếng rên la của nạn nhân.
Tang Nhị Lang đảo mắt nhìn quanh một vòng, đột nhiên ánh mắt đó dừng lại nơi Ngân Hoa Nương.

Ngân Hoa Nương nghe mọi thở thít trong người đều giựt mạnh.
Tang Nhị Lang nhẹ phẩy chiếc quạt, từ từ bước tới, mơ màng hỏi :
- Sự tình năm năm trước, ngươi còn nhớ chứ?
Ngân Hoa Nương gật đầu!
Tang Nhị Lang tiếp :

- Người đã biết, ta ở trong động luyện công, ngươi lại ở ngoài động cố ý cởi trần cởi truồng, lại làm mọi cử động khiêu gợi, cho đến lúc ta không dần được dục vọng chạy ra, ngươi lại kháng cự, rồi trước mặt lão già, ngươi lại nói ta toan hiếp dâm ngươi! Người hại ta như vậy, để là gì?

Hắn khích động mãnh liệt, những thở thít nửa phần mặt giật liên hồi, hắn tiếp :
- Bao nhiêu năm qua ta vẫn tìm hiểu mãi, tại sao ngươi làm thế! Ta vẫn không thể hiểu nổi! Bây giờ thì ta hiểu rồi! Người muốn cho bất cứ ai nhìn ngươi cũng phải điên lên! Người muốn cho mọi người đều phải điên vì ngươi!

Ngân Hoa Nương kêu lên :
- Đại sư huynh! Tôi nào có ý đó?
Tang Nhị Lang hừ một tiếng :

- Không có ý đó thì có ý gì?

Ngân Hoa Nương rung rung giọng :

- Tôi... thực sự thì... tôi yêu đại sư huynh từ lâu rồi, đêm đó, tôi định ninh thế nào đại sư huynh cũng chạy đến ôm tôi, nhưng đại sư huynh hùng hổ quá, còn tôi thì nhỏ dại, thấy thế đâm sợ ngay...

Giọng nàng bỗng trở nên dụ hoặc phi thường, ngực nàng phồng lên, xẹp xuống, mỗi lần phồng lên, bày tỏ đôi nhũ hoa, đôi nhũ hoa đội mảnh áo lên như sắp vượt ra ngoài.

Tang Nhị Lang nhìn lồng ngực đó, bất giác đôi mắt đỏ ngầu lên, bật cười ghê rợn :

- Bây giờ, người còn sợ chẳng?

Ngân Hoa Nương cắn môi :

- Hiện tại, tôi...

Nàng bỏ lửng câu nói, nàng không tiếp bằng miệng nhưng ánh mắt thay lời.

Tang Nhị Lang bỗng bật cười cuồng dại, hắn vừa cười vừa bước tới gần hơn, xé toạc y phục nàng, thân vóc ngọc ngà hiện lộ với những đường cong tuyệt mỹ, khiêu gợi phi thường.

Bọn đệ tử áo đen đứng quang đó trở mắt, nhưng chúng chẳng dám nhìn lâu thân hình vệt nữ đó, sợ Tang Nhị Lang sừng sộ, chúng ngoảnh mặt đi nơi khác, tuy nhiên thỉnh thoảng lại liếc sang, vừa liếc vừa nuốt nước bọt ừng ực.

Nếu nhìn kỹ, tất thấy lồng ngực chúng phập phồng mạnh, hơi thở của chúng cũng vang lên như trâu xịt.

Tang Nhị Lang vẫn cười vang :

- Trong mấy năm qua, ngày nào cũng như ngày nào, ta nuôi hy vọng được nhìn lại thân hình năm xưa đã đưa ta đến trạng huống này! Ta nuôi hy vọng nhìn thân thể tuyệt mỹ của người, xem có đường cong nào biến đổi!...

Ngân Hoa Nương thở dài :

- Và bây giờ, đại sư huynh thấy sao? Tôi có biến đổi chẳng?

Tang Nhị Lang lẩm nhẩm :

- Không! Người không biến đổi! Người vẫn như ngày nào! Vẫn hấp dẫn như thường! Còn hấp dẫn hơn trước!

Giọng hắn rung lên dần dần, mặt hắn đượm mồ hôi hạt.

Gương mặt của hắn bình thường đã đáng sợ rồi, qua niềm khích động, gương mặt đó biến đổi quái dị. Châu Lệ Nhi nhìn hắn mà nghe lạnh khắp người.

Giả như nàng thấy quỷ, nàng cũng chưa sợ bằng!

Gương mặt đó, là gương mặt của kẻ điên, đang bị một ngọn lửa vô hình nung đốt.

Ngân Hoa Nương thản nhiên, không tỏ vẻ gì kinh hãi.

Bởi, nàng đã nhắm mắt lại rồi.

Nàng mơ màng thốt :

- Sư huynh tưởng đến tôi, ngày này qua ngày khác, trong mấy năm qua, tại sao giờ đây...

Tang Nhị Lang vụt kêu to :

- Người không biến đổi, nhưng ta biến đổi!

Đoạn, hấn vung chiếc quạt, nhào tới đập lên mình Ngân Hoa Nương, quạt đập, tay cấu, véo, miệng cắn, quạt, tay, miệng truyền khắp cơ thể nàng.

Bình sanh, Ngân Hoa Nương từng tiếp cận với nhiều nam nhân, song chưa thấy một gã nào cuồng bạo như Tang Nhị Lang, tự nhiên nàng kinh hãi, kêu lên :

- Đại sư huynh làm gì thế? Làm gì thế? Đại sư huynh!

Tang Nhị Lang vừa thở hồng hộc vừa gào :

- Người có biết là một nam nhân sau khi thọ cực hình Thiên Tầm Phệ Thể biến đổi như thế nào chẳng? Người đã hại ta không còn một hình dạng nam nhân, thì ta cũng làm cho người không còn hình dạng là một nữ nhân nữa?

Ngân Hoa Nương sợ đến điếng người. Nàng rung rung giọng hỏi :

- Sư huynh không thể... không thể...

Tang Nhị Lang thét :

- Phải! Ta không thể! Ta không thể! Ta không thể!

Hấn thốt ba tiếng đó mấy lượt.

Hồ Lảo Lảo bất nhẫn, không dám nhìn động tác của đôi tay hấn nữa.

Chẳng những Tang Nhị Lang không còn là nam nhân mà cũng chẳng còn là con người nữa.

Bởi nếu là con người, không ai có động tác như hấn.

Ngân Hoa Nương vừa rên, vừa van cầu :

- Tang sư huynh! Tha cho tôi đi, Tang sư huynh! Nếu cần sư huynh cứ giết tôi đi, chứ đừng hành hạ tôi!

Nàng đau đớn quá, chịu không nổi muôn được chết gấp cho khỏe thân.

Nhưng Tang Nhị Lang không dừng tay.

Hấn bật cười ghê rợn :

- Người muốn chết? Làm gì có việc dễ dàng thế? Ta cho người...

Cái thân hình xinh đẹp đó, giờ đây nhuộm đỏ máu. Dần dần, nàng ngất xỉu, bất động.

Tang Nhị Lang cũng vấy máu đầy mặt, đầy tay, đầy mình, hơi thở của hắn dịu dần, động tác lơ đãng, cuối cùng dừng hẳn.

Đôi mắt đỏ ngầu trước đó giờ trắng dã như mắt cá chết.

Hắn đứng lặng người như xuất thần.

Hắn đã phát tiết tình dục dồn từ lâu, cái gì dồn chứa đã được thoát đi rồi thì con người cảm thấy nhẹ nhàng phần nào.

Lòng động im lìm, im lìm còn hơn phần mộ, bởi tại phần mộ ít nhất cũng có tiếng côn trùng.

Bỗng có tiếng vó ngựa vang bên ngoài động.

Lần này Tang Nhị Lang không quát hỏi.

Hắn đứng lặng như xác chết dựng lên đó, nhìn sững Ngân Hoa Nương, xuất thần, nhưng nghe tiếng vó ngựa, gương mặt hắn thoáng lộ niềm hân hoan.

Chừng như hắn chờ đợi ai vậy.

Hắn chờ ai?

Châu Lệ Nhi trầm nghĩ :

- Hắn có câu kết trước với ngoại nhân? Có như thế hắn mới dám hạ độc thủ đối với Thiên Tầm Giáo chủ. Hắn bảo ta chờ đợi một lúc rồi sẽ thấy cái gì đó, có lẽ chờ kẻ nào đó đến đây chăng?

Và người sắp đến là ai?

Người ấy thuộc hạng người nào, lại đi cấu kết với Tang Nhị Lang?

X

Châu Lệ Nhi khẩn trương ra mặt.

Việc sanh tử của nàng cũng như của Du Bội Ngọc, không kể có Hồ Lão Lão, sẽ dứt khoát trong phút giây, nếu không tìm được biện pháp thoát nạn, chờ kẻ nào đó đến đây rồi là cầm như nội bọn chẳng còn hy vọng.

Nhưng, rơi vào tay một gã điên như Tang Nhị Lang, thì còn áp dụng được biện pháp gì? Biện pháp chỉ dùng với người còn lý trí, chứ hắn mất lý trí rồi, dù dùng ngàn biện pháp cũng bằng thừa.

Gì thì chẳng biết, chứ nàng hiểu rõ người sắp đến nơi chắc chắn không phải là cứu tinh của nàng.

Nàng thở dài!

Thoát chết nơi tay Nộ Chân Nhân, Du Phóng Hạc, để rồi phải chết nơi tay một gã điên.

X

Tiếng vó ngựa vang lên, nghe lớn dần dần, rồi một con ngựa chạy vào động như bay.

Ngựa có bộ yên cương sắc sỡ, nó lại thuộc loại tuần mã nên trong hùng dũng lắm.

Một đại hán ngồi trên lưng nó, y phục hoa lệ, song tướng mạo thì tầm thường quá.

Châu Lệ Nhi day qua Hồ Lão Lão, thấp giọng hỏi :

- Bà có nhận ra đại hán ấy chẳng?

Hồ Lão Lão lắc đầu :

- Không!

Châu Lệ Nhi tặc lưỡi :

- Vậy là bà chẳng biết gì bao nhiêu về những nhân vật trong võ lâm!

Hồ Lão Lão mỉm cười :

- Nếu cái gã ấy là một nhân vật trong vũ lâm thì già tình nguyện để cho người móc hai mắt! Trên giang hồ, có cao thủ nào xa lạ đối với già đâu?

Châu Lệ Nhi bĩu môi :

- Bà đã mất chiếc mũi rồi, bây giờ tôi móc luôn hai mắt nữa thì còn ra hình dáng chi?

Tuy nói vậy, nàng cũng công nhận Hồ Lão Lão đoán đúng. Nhất định đại hán đó chẳng phải là một nhân vật trong vũ lâm, bởi cử động của hán chẳng chứng tỏ mấy may hán là một cao thủ.

Đành rằng hán có tài cưỡi ngựa, song đôi mắt của hán chẳng sáng rực như đôi mắt của người có công lực tu vi thâm hậu.

Tệ hại hơn nữa là hán xuống ngựa rất vụng về.

Đáng lẽ Tang Nhị Lang phải thất vọng, nhưng không, chẳng những không thất vọng mà lại còn hân hoan nữa là khác.

Tang Nhị Lang chờ đợi một con người như vậy à?

Để chọn một con người như vậy, Tang Nhị Lang lại nở hạ độc thủ đối với giáo chủ của hán?

Dù sao thì người mà hán chờ đợi cũng đã đến rồi.

Kể đó đến, là cái chết của bọn Châu Lệ Nhi lại gần kề thêm một chút nữa. Thời gian đã ngắn, lại cứ rút ngắn từng phút, từng phút. Châu Lệ Nhi vẫn chưa có biện pháp gì giải thoát tai nạn.

Nàng càng khẩn trương hơn.

Đại hán xuống ngựa rồi, bước đến trước mặt Tang Nhị Lang, nghiêng mình hỏi :

- Chẳng hay ở đây có vị nào là Tang Nhị Lang chăng?

Tang Nhị Lang gật đầu :

- Tại hạ đây! Tại hạ chờ cát hạ lâu lắm rồi!

Đại hán thở phào, tiếp :

- Tiểu nhân vâng mệnh đến tìm Tang...

Tang Nhị Lang nhanh như chớp, đưa tay chụp vào yết hầu đại hán, đại hán tắc nghẹn giọng, không còn nói tiếp được tiếng nào.

Đôi mắt đại hán lồi ra, mồ hôi hốc, chỉ khếch khếch được mấy tiếng.

Tang Nhị Lang bóp mạnh hơn một chút.

Đúng là một cái chết oan, đại hán mang luôn niềm hoài nghi về bên kia thế giới, chẳng biết tại sao Tang Nhị Lang giết hắn?

Bọn Châu Lệ Nhi hết sức kinh ngạc, chẳng biết ý tứ của Tang Nhị Lang như thế nào.

Hắn đúng là một con người điên, không ai hiểu được hành động của hắn.

Tại sao hắn hiếu sát? Nếu muốn giết tên mang tin đến cho hắn để diệt khẩu thì ít nhất cũng phải chờ xem tin nói gì, rồi sẽ giết có muộn chi đâu? Sao hắn chẳng cho đại hán nói một tiếng lại giết liền?

Hồ Lão Lão dù là một hồ ly, cũng phải mơ hồ, trước thái độ kỳ dị của Tang Nhị Lang.

Giết chết đại hán đó rồi, Tang Nhị Lang tung chân đá xác chết của đại hán văng ra xa, rồi hắn nhảy lên lưng ngựa.

Hắn vỗ nhẹ tay lên bờm ngựa, bật cười ha hả :

- Các người tưởng ta đợi một người? Không, ta chỉ đợi con ngựa này!

Hắn đợi một con ngựa?

oOo